

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 503/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. marca 2012 v konaní o sťažnosti M. N., Č., zastúpenej advokátom JUDr. I. Š., Advokátska kancelária, S., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením Okresného súdu Trebišov sp. zn. 5 Er 2014/2009 z 20. mája 2011 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. N. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2011 doručená sťažnosť M. N. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie

(ďalej len „charta“) uznesením Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Er 2014/2009 z 20. mája 2011 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na podklade právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 11823/09 z 22. júla 2009 vydaného rozhodcovským súdom S., a. s., okresný súd poverením č. 5811058678 z 3. februára 2010 poveril súdneho exekútora JUDr. R. K. vykonaním exekúcie proti sťažovateľke. Sťažovateľka v priebehu exekúcie podala na okresnom súde námietku zaujatosti súdneho exekútora s odôvodnením, že súdny exekútor bol v minulosti zamestnancom oprávnenej z exekúcie, a preto exekučný proces nemôže byť vedený objektívne, spravodlivo, nestranným a nezávislým exekútorom.

3. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o návrhu sťažovateľky tak, že súdny exekútor JUDr. J. K. nie je vylúčený z vykonávania predmetnej exekúcie. Podľa názoru sťažovateľky uznesením okresného súdu, najmä nesprávnou a ústavne nekonformnou aplikáciou ustanovenia § 30 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré upravuje podmienky vylúčenia exekútora z vykonávania exekúcie, boli porušené jej označené základné práva podľa ústavy, dohovoru a charty.

4. Sťažovateľka vo svojej argumentácii poukazuje aj na rozdielnu rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, ktoré pri rozhodovaní o totožnom skutkovom stave prijali odlišný záver.

5. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy, dohovoru a charty uznesením okresného súdu, zrušil uznesenie okresného súdu, vrátil vec na nové konanie, priznal jej náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200 € a náhradu trov konania.

6. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd z vyjadrenia predsedu okresného súdu zistil, že vo veci bolo 28. septembra 2011 podané mimoriadne dovolanie generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti označenému uzneseniu z 20. mája 2011, o ktorom zatiaľ rozhodnuté nebolo; vec sa vedie na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 M Cdo 16/2011.

7. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi vychádza zo zásady, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených (kasácia právoplatných konečných rozhodnutí), v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem. Tento princíp subsidiarity je založený na zásade, podľa ktorej je ochrana základných práv a slobôd úlohou súdnej moci vo všeobecnosti, nielen úlohou ústavného súdu. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a preto do ich činnosti zasahuje len v prípade, keď náprava tvrdenej protiústavnosti v rámci systému všeobecných súdov už nie je možná. Táto zásada je vyjadrená v ustanovení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

8. Súdne konanie vo veci ďalej pokračuje, a aj keď je napadnuté uznesenie okresného súdu z hľadiska formálneho právoplatné, sťažovateľkin prípad ešte meritórne skončený nie je, pretože o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora proti napadnutému uzneseniu pojednáva dovolací súd. Z toho vyplýva, že o ochrane sťažovateľkiných práv bude ešte rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky.

9. Ústavná sťažnosť bola tak podaná zjavne predčasne, lebo – slovami zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) – neboli vyčerpané všetky procesné prostriedky, ktoré zákon (Občiansky súdny poriadok) sťažovateľke na ochranu jej práv poskytoval a ktoré aj sťažovateľka využila.

10. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej neprípustnosti; tento procesný postup má vždy prednosť pred meritórnym rozhodovaním o sťažnosti, hoci táto už bola prijatá na ďalšie konanie, lebo môže rozhodnúť bez prítomnosti účastníkov na neverejnom pojednávaní.

11. Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sudkyňa Marianna Mochnáčová pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2012